

derfor kun fremsætte nogle faa Bemærkninger, som jeg anser for nødvendige til Motivering af min Stilling.

Den økonomiske Misère er udtrykt i Teatrets Underskud eller, som man rettere bør kalde det, i Statens Tilskud. Dette Tilskud bestaar i selve Bygningen, hvor Staten altsaa maa forrente Kapitalen og amortisere den, i et fast Tilskud og i de saakaldte Forstrækninger til Teatret, som vi opsummerer paa Statsregnskabet som Formue, en af de mest absurde Ting, som vort Statsregnskab overhovedet indeholder. Derved kommer man langt op over Millionen hvert Aar i Tilskud.

Naar Tilstanden i et Land er saa økonomisk besværlig, som den for Øjeblikket er i Danmark, er det, naar man hører om disse Tilskud til noget, som man aldrig faar nogen Forbindelse med, aldrig har set, og hvis Betydning for en man ikke kan ane, skønt det til syvende og sidst ogsaa har Betydning for den fjernest boende her i Landet, ikke ganske uforstaaeligt, at man siger: Hvad Mening er der i, at vi skal opretholde det ved vore Skatter? Dertil vil jeg kun gøre en enkelt Bemærkning. Vort nuværende Skattesystem indeholder en Mangfoldighed af Ydelser fra Borgerne til Staten. De gaar alle sammen i den fælles Kasse, det er kun faa, som man, som Motoromsætningsskatten, hensætter til bestemte Opgaver. Men vi har en Ydelse her i Landet, der hedder Forlystelsesskatten, som enhver kan unddrage sig. Jeg ved ikke, om det ærede Medlem Hr. Axel Dam gaar saa lidt i Teatret som det ærede Medlem Hr. Chr. Hansen, men han gaar sikkert aldrig i Biografteatrene, han yder sikkert intet synderligt Bidrag til denne Forlystelsesskat, og enhver kan jo lade være med at yde den. Efter min Mening er det en lige saa irrationel Skat som en hel Række af de andre Skatter, vi har. Det næsten eneste Forsvar, der kan føres for den, er, at der altsaa for en vis Art af Forlystelser, som det staaar Folk frit for at gaa til hyppigere eller sjældnere, ydes noget til Staten, hvorved den faar en Del Penge, som i Virkeligheden i mange Aar har været langt mere end, hvad Staten yder til Kunst, Litteratur, Musik og saa fremdeles. Med andre Ord, hvis man vil se velvilligt paa Teatret, kunde man sige til Skatteyderne: Herregud, I betaler saamænd ikke en Smule til dette Teater, for det betales af alle dem, som løber i Biografteatrene og til anden Underholdning. Men hvis man ikke vil se velvilligt paa det, hvis man ikke tillægger Teatret overhovedet nogen Betydning, anstiller

man naturligvis ikke et saadant Ræsonnement, men siger: Det er en fælles Statskasse, som faar det hele, og hvis vi bliver fri for de 1½ Mill. Kr., saa nedsætter vi selvfølgelig ikke Forlystelsesskatten, men andre Skatter, som vi interesserer os mere for.

Ved Siden af den økonomiske Misère ved Teatret og den økonomiske Elendighed i Landet staaar saa den kunstneriske Misère ved Teatret. Jeg skal ikke tale længe derom, kun sige, at den kunstneriske Misère er ikke en Fremstillings-Kunst-Misère. Teatrets Personale i Skuespil, i Opera og Ballet straalere af Talent og er vel saa ypperligt, som det overhovedet i lange, lange Tider har været. Derimod er der en Misère i selve Ledelsen af Teatret, som har været planløs og tilfældig. Der er ingen Forbindelse med den gamle danske Litteratur. Naar man ser tilbage i Aar, og man som jeg gaar ret hyppigt i Teatret, vil man erindre, at af Holberg blev der i denne Sæson spillet et af hans mindst interessante Skuespil, der kun er blevet berømt i dansk Historie ved een Ting: at man anvendte det som Børneforestilling under en ellers klog og forstandig Dames Ledelse. Det er det eneste Skuespil af Holberg, man har spillet, og hvad der i øvrigt er givet af dansk Kunst, hvoriblandt et saa lyst og herligt Lystspil som „Genboerne“, er kun noget lyst, let, yndefuldt. Det er, ligesom der slet ikke var andet end Lystspil i Danmark, som om Danmark var blot til Lyst, og der ikke var Tragedie i Danmark. Repertoiret giver en ensidig Behandling af Fortiden og en tilfældig Behandling af Udlandet, og til syvende og sidst har Teatret tillige næsten mistet Forbindelsen med den samtidige Litteratur. Med andre Ord, Teatret drives vistnok saa vidt muligt ud fra økonomiske Principper, med Tanken paa at finde det, som kan sikre i saa høj Grad som muligt et fuldt Hus. Og en økonomisk Direktør for det kongelige Teater, som er ansat efter at have været tilforordnet en Sparekommission, der mestendels bestod af Folk, som ikke forstod sig paa Teater, er jo næsten nødt til at drive det efter dette Princip og saa naturligvis under Hensyn til, at det er et Teater med et Niveau, som ikke ligger ved Forstadsteatrets.

Men der mangler altsaa en Ledelse, og i en af de Betragtninger, som det ærede Medlem Hr. J. Oskar Andersen fremførte — og hvor jeg ellers syntes, „Skandalen“ optraadte lidt flere Gange end nødvendigt — kan jeg give ham Medhold, nemlig i dette, at der savnes en eller anden ved Teatret, om hvem man kan sige, at han har det